R.A.W.

RADICAL ANTIFASCIST WORD // ΕΚΔΟΣΗ ΔΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ANTIFA★LAB // ΤΕΥΧΟΣ 9 // 10-'10

"αν δε σταθούμε μαζί για κάτι,
θα καταλήξουμε να πέφτουμε για το οτιδήποτε"

Malcolm X

δύσκολοι καιροί...

Πριν λίγες μέρες εγκαινιάστηκε στον Πειραιά ο επιχειρησιακός βραχίονας της FRONTEX, του οργανισμού για τη διαχείριση των εξωτερικών συνόρων της εε. Αν υπήρχε αμφιβολία για τη σκοπιμότητα της ίδρυσης ενός τέτοιου γραφείου, την ξεδιάλυνε το τελευταίο στατιστικό για τις εισροές μεταναστών στην εε: το δεύτερο τρίμηνο του 2010, το 90% των μεταναστών έφτασαν στην Ευρώπη μέσω των ελληνικών συνόρων. Την ίδια πάνω κάτω περίοδο επανήλθε στη δημοσιότητα το θέμα του Άγιου Παντελεήμονα και των μεταναστών από την Ασία και την Αφρική. Περίεργη σύμπτωση; Κάτι περισσότερο: υπενθύμιση του τι περιμένει αυτούς που γλιτώνουν από τις επιθετικές περιπολίες της frontex στο αιγαίο κι αυτούς που δεν καταλήγουν στους ομαδικούς τάφους που γεμίζει ο ελληνικός στρατός στον έβρο.

Το antifa LAB είναι μια αντιφασιστική συνέλευση που ζει και δρα στην αθηναϊκή μητρόπολη, έχοντας διαρκώς στο στόχαστρό της όλους τους φασισμούς -είτε κουβαλάνε πάνω τους σβάστικες είτε όχι. Δεν έχουμε καμία σχέση με κανέναν κρατικό ή mediακο θεσμικό φορέα (και καμία όρεξη δεν έχουμε να αποκτήσουμε στο μέλλον). Αν έχεις κάτι να μας πεις στείλτο μας στο antifalab@yahoo.gr -αλλιώς μπορεί και να μας πετύχεις στο δρόμο.

★ 10_2010

...ΓΙΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ.

Αυτοί που γλίτωσαν φτάνουν εδώ για να μεταμφιεστούν στο «πρόβλημα του ιστορικού κέντρου». Κάπου ανάμεσα στο κυνήγι των μπάτσων, στην απέλπιδα προσπάθεια για μια αίτηση ασύλου και στην αποτυχημένη αναζήτηση για μια οποιαδήποτε δουλειά, κάποιοι από αυτούς πέφτουν στην δούλεψη των διαφόρων μαφιών: στις μικροκλοπές, στην πορνεία, στα ναρκωτικά.

Στην περίπτωση του Άγιου Παντελεήμονα, οι μηχανισμοί που κρατάνε τους μετανάστες παράνομους, οι μπάτσοι, οι μαφίες, οι νταβατζήδες και οι δήθεν σταυροφόροι που θα «καθαρίσουν το ιστορικό κέντρο» ταυτίζονται, κι αυτό πλέον δεν είναι καν μυστικό. Θα ήταν παράδοξο, αν δεν ήταν χιλιοπαιγμένο, ειδικά όταν πρόκειται για «παράνομες αγορές». Αυτοί που διαμαρτύρονται για το «πρόβλημα» είναι οι ίδιοι που το έχουν δημιουργήσει και το αξιοποιούν. Είτε υλικά, ρίχνοντας τους «απελπισμένους» στα τελευταία κλιμάκια του εγκλήματος, είτε ιδεολογικά, εμπλουτίζοντας το αίτημα για ασφάλεια.

Θα ήταν πιο απλά (αν όχι πιο εύκολα) τα πράγματα αν στον άγιο παντελεήμονα είχαμε να κάνουμε με εξαγριωμένους μικροαστούς ελληνάρες. Θα ήταν πιο βολικά αν είχαμε απέναντί μας το προεκλογικό πανηγυράκι μερικών σαλεμένων φασιστών. Θα ήταν πιο αισιόδοξα αν έφτανε η παρουσία και η παρέμβαση των αντιφασιστών μερικές φορές το χρόνο εκεί. Αλλά εκεί είναι το κράτος και το παρακράτος - που πλέον δεν διαχωρίζονται - στις πιο βάρβαρες εκδοχές τους. Πριν απ'οτιδήποτε άλλο πρέπει να συνειδητοποιήσουμε αυτό που ξέρουν καλά οι μετανάστες που ζουν εκεί καθημερινά. Τουλάχιστον όσοι ξεφεύγουν από την πρέζα και τα μεροκαματάκια της μαφίας και οργανώνονται για να αποφύγουν την προδιαγεγραμμένη «μοίρα» τους.

Ξημερώματα Παρασκευής 10/9, στη Σκάλα Λακωνίας:

Μια βίαιη έφοδος μπάτσων σε καταλύματα μεταναστών απ’ το Πακιστάν, συλλήψεις 59 εξ αυτών επειδή δεν είχαν άδειες παραμονής και επιβολή προστίμου 112.000 ευρώ στον έλληνα ιδιοκτήτη που (με το κεφάλι) τους νοίκιαζε κάποια άθλια καταλύματα (σύμφωνα με κάποιες δημοσιεύσεις σ’ έναν σταύλο...) βγάζοντας, απ’ αυτό μονάχα, 2400, τουλάχιστον, ευρώ το μήνα. Και εκ των υστέρων, ένας μαζικός διωγμός πακιστανών εργατών από ντόπιους ιδιοκτήτες που φοβόντουσαν αντίστοιχες κυρώσεις. Και 500 μετανάστες προσωρινά άστεγοι. *Θα μπορούσε και να είναι κουίζ:* **Πού κρύβεται μέσα σ’ αυτή την ιστορία η είδηση;**

Σίγουρα όχι στις συνθήκες κατοικίας και διαβίωσης των μεταναστών προλετάριων. Ο ενοικιασμός καταλυμάτων με το κεφάλι (και με την μέρα...) ούτε «άλλες εποχές θυμίζει» ούτε αποτελεί καμιά τραγική εκτροπή της κανονικότητας. Αποτελεί σε πολύ μεγάλο βαθμό την ίδια την κανονικότητα, από την Λακωνία και την Μανωλάδα μέχρι τα Πατήσια και το Αιγάλεω. Η καθημερινή εξαθλίωση της διαβίωσης των πιο υποτιμημένων σαν μια επικερδής, -και τυπικά μόνο- παράνομη επιχείρηση: δεν είναι μελοδραματικό σενάριο σαπουνόπερας, είναι το πολυδιαφημισμένο ελληνικό όνειρο επιτυχίας που χτίστηκε στα ‘90s. Και χτίστηκε πάνω στα κορμιά εργατριών και εργατών απ’ την αλβανία, την βουλγαρία, την ρωσία, το πακιστάν, το αφγανιστάν και όχι μόνο. Και τώρα ειδικά που η κρίση θολώνει ακόμα περισσότερο τα όρια μεταξύ νόμιμου και παράνομου κεφαλαίου, δε θα ήταν ιδιαίτερα έξυπνο να ποντάρει κανείς στις ευγενείς προθέσεις των αφεντικών για ηπιότερες και πιο «πολιτισμένες» μελλοντικές πρακτικές.

Η είδηση δεν βρίσκεται σίγουρα ούτε στην φαινομενική «αντιπαράθεση» του κράτους και του συγκεκριμένου ντόπιου αφεντικού. Η αστυνομία που δήθεν ξαφνιάζεται μπροστά στις αποσπασματικές παρατυπίες των ντόπιων αφεντικών είναι ταυτόχρονα η αστυνομία που

έχει απόλυτη εικόνα για την καθημερινή και παράνομη βίαιη εκμετάλλευση των μεταναστών και βαθιά και συνεχή συνεργασία σ' αυτήν, είναι η αστυνομία (και το κράτος) που έρχεται παράλληλα να θυμίσει πως μπορεί κατά καιρούς ΈΝΑ ελληνικό αφεντικό να ψευτοπληρώνει κάποιο κόστος για να λάβει άφεση αμαρτιών για τις καθημερινές του παρατυπίες, αλλά οι άλλοι, οι «ξένοι» - οι «λαθραίοι» - «οι απολίτιστοι», ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΕΡΓΑΤΕΣ, δεν έχουν καμιά ελπίδα για καμία άφεση αμαρτιών. *Αλλά εκεί που δεν υπάρχουν προσμονές για αφέσεις αμαρτιών, υπάρχει, ευτυχώς, το ταξικό μίσος*.

Αν κρύβεται κάπου μια είδηση, βρίσκεται έξω απ' την αρχική περιγραφή –και είναι είδηση μόνο για όσους μπορεί να ξεχνιούνται (να παραιτούνται) και να πιστεύουν πως η ιστορία γράφεται μόνο απ' τα αφεντικά.

Την Δευτέρα 13, την Τρίτη 14 και την Τετάρτη 15 Σεπτέμβρη, δεκάδες πακιστανοί που εργάζονται εργάτες γης στη συλλογή πορτοκαλιών, απήργησαν, διεκδικώντας το δικαίωμα στη στέγη με ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης, τον καθορισμό κατώτατου ημερομίσθιου στα 35 ευρώ και το να γίνουν δεκτές οι αιτήσεις παροχής πολιτικού ασύλου. Το φαινομενικά παράδοξο γεγονός πως απήργησαν στις δουλειές τους στα χωράφια για να διεκδικήσουν κάτι που, σε ένα πρώτο βαθμό, σχετιζόταν με τις συνθήκες κατοίκισης τους πηγαίνει πέρα απ' το ότι, σε πολλές περιπτώσεις, τα ντόπια αφεντικά με τα οποία είχαν να συσχετιστούν για την στέγαση και την εργασία τους μπορεί να ήταν και τα ίδια φυσικά πρόσωπα. Έχει να κάνει με την βαθιά αντίληψη ότι ο ρατσισμός, οι διάφορες νομικές παρατυπίες και τα πογκρόμ, δεν αποτελούν αποσπασματικά παραπτώματα μιας κατά τ' άλλα ειρηνικής μηχανής. Αποτελούν ένα ολόκληρο γαμημένο λειτουργικό πλέγμα σχέσεων, βρώμικο όσο όλοι αυτοί που το απαρτίζουν, που εξασφαλίζει την διαρκή βαρβαρότητα της εκμετάλλευσης. Οι πακιστανοί απεργοί απέδειξαν πως το γνώριζουν αυτό καλά (σίγουρα καλύτερα από διάφορους φιλάνθρωπους προστάτες τους), βγαίνοντας στον δρόμο μην έχοντας τίποτα άλλο πέρα απ' την βαθιά και υλική ταξική τους αλληλεγγύη, απέναντι σε μια κοινωνία (όχι μόνο της σκάλας Λακωνίας, προφανώς) που καθημερινά δεν επιδεικνύει τίποτα άλλο δημόσια πέρα από κανιβαλισμό, ξεφτίλα και φόβο. Και έδειξαν ένα ελάχιστο ίχνος από την δύναμη τους, *την δύναμη μας.*

Τον περασμένο Ιούλιο, στην πόλη Σεντ Ενιάν της Γαλλίας,

ξέσπασαν βίαιες διαμαρτυρίες, των τσιγγάνων κατοίκων της πόλης, μετά την δολοφονία ενός 22χρονου τσιγγάνου, από μπάτσους, κατά την διάρκεια ελέγχου σε καταυλισμό. Το ίδιο συνέβη και στην πόλη γκρενόμπλ, μετά την δολοφονία ενός 27χρονου υπόπτου για ληστεία. Οι διαδηλώσεις αυτές υπήρξαν η αφορμή για να ξεκινήσει επίσημα το γαλλικό κράτος, μια ολόκληρη εκστρατεία με θέμα την διάλυση των καταυλισμών των ρομά. Οι απελάσεις των τσιγγάνων βέβαια είχαν ξεκινήσει ήδη από τις αρχές του 2010, τον Αύγουστο είχαν φτάσει ήδη τις 10.000 κι από το καλοκαίρι έχουν απελαθεί περίπου 1500 τσιγγάνοι και έχουν διαλυθεί πάνω από 50 καταυλισμοί.

Τον δρόμο όμως τον είχε ανοίξει η Ιταλία ήδη από το 2008. Η απαγωγή ενός μωρού που υποτίθεται πως έγινε από μια 16χρονη ρομά, προκάλεσε την οργή των ντόπιων που επιτέθηκαν και κατέστρεψαν τον καταυλισμό στο προάστιο Ποντιτσέλλι, στη Νάπολη. Το πογκρόμ αυτό υπήρξε η αφορμή για να ψηφιστεί ένα διάταγμα σύμφωνα με το οποίο θα μπορούν να απελαύνονται πολίτες της Ε.Ε. όταν υπάρχουν ανησυχίες για την δημόσια ασφάλεια, με άμεση συνέπεια ο νόμος αυτός να ανοίξει τον δρόμο για χιλιάδες απελάσεις τσιγγάνων από την Ιταλία.

Μπορεί η Γαλλία να φαίνεται ότι «βγαίνει μπροστά» στο ζήτημα των ρομά, αλλά και οι υπόλοιποι ευρωπαίοι δεν

πάνε πίσω. Λίγους μήνες πριν την πρόσφατη Ευρωπαϊκή σύνοδο είχε γίνει γνωστό ότι η Γερμανία σχεδιάζει να απελάσει στο Κόσσοβο 12.000 ρομά μέσα στους οποίους είναι πολλοί έφηβοι που μεγάλωσαν στη χώρα. Η Δανία πέρυσι απέλασε περίπου 400 τσιγγάνους ενώ η Σουηδία απέλασε εκατοντάδες για επαιτεία ενώ δεν είναι παράνομο στη χώρα. Παράλληλα στη Βρετανία πρόκειται να ψηφιστεί νόμος που θα βγάζει παράνομους όσους δεν έχουν μόνιμη κατοικία.

Η περίπτωση του ρατσισμού κατά των ρομά, είναι χαρακτηριστική ως προς το εξής: ο ρατσισμός αυτός δεν χρησιμοποιεί σαν επιχείρημά του τις φυλετικές διακρίσεις (ποια φυλή είναι πιο Άρεια) αλλά τη διαφορετικότητα. Τη διαφορετικότητα των «άλλων», των υποτιμημένων άλλων, που είναι «ασύμβατοι» και «απολίτιστοι» και πρέπει να απομονωθούν (και ποιος ξέρει, ίσως και να…) γιατί δεν πρέπει να αλλοιώσουν τον πολιτισμό μας.

Με αφορμή τα τελευταία γεγονότα στη Γαλλία έρχεται ξανά στο προσκήνιο η Ιταλική «πρωτοπορία» που αφορά το ότι θα μπορούν να απελαύνονται πολίτες της Ε.Ε. Από αυτό συμπεραίνουμε όχι μόνο ότι, οι ρομά δεν διαφέρουν από τους υπόλοιπους μετανάστες αλλά και ότι τέτοιες συμπεριφορές θα τις βρουν απέναντί τους κι άλλοι (κι ας είναι κι αυτοί πολίτες της Ε.Ε.). Όλοι όσοι είναι άνεργοι, άστεγοι και γενικότερα όσοι είναι φτωχοί και δεν προσαρμόζονται στον πολιτισμό και στον τρόπο ζωής που επιβάλλει ο νέος ολοκληρωτισμός. Αυτό δηλαδή που αντιμετωπίζουν οι ρομά, είναι ο ίδιος πόλεμος που γίνεται

τόσα χρόνια ενάντια στους μετανάστες και είναι ο ίδιος **πόλεμος** που γίνεται (και όσο προχωράει η κρίση θα εντείνεται) **ενάντια στους φτωχούς…**

…Στην ελλάδα, λόγω του νομικού καθεστώτος, οι τσιγγάνοι αναγκάζονται να στήνουν τους καταυλισμούς τους μακριά από κατοικημένες περιοχές. Με άμεση συνέπεια να υπάρχει το εξής φαινόμενο. Όταν στην περίπτωση που η περιοχή που κατοικούν πρόκειται να αξιοποιηθεί για επενδύσεις, είτε απομακρύνονται με τους τύπους, δηλαδή κάποιο διοικητικό έγγραφο που τους επιβάλλει την απομάκρυνσή τους από την περιοχή, είτε απομακρύνονται με την βοήθεια μπράβων και παρακρατικών (αν και συνήθως συμβαίνουν και τα δύο). Τέτοια παραδείγματα είναι διώξεις που έγιναν, εν όψει της ολυμπιάδας, στους καταυλισμούς στο Μακρυγιάννη, στο Ρηγανόκαμπο, στην Πάτρα, στην Αγία Παρασκευή, στο Μαρούσι, στον Ασπρόπυργο και σε άλλες περιοχές σε όλη την ελλάδα. Όπως κι επίσης εν όψει της ανάπλασης στο βοτανικό, για την κατασκευή του γηπέδου του παναθηναικού, εκδιώχθηκαν οι τσιγγάνοι από τους καταυλισμούς στην Ορφέως και την Αγίου Πολυκάρπου.

Υπάρχουν όμως και περιστατικά όπως αυτό στο Κιάτο όπου από πυρκαγιά καταστράφηκε ένα μέρος από τα παραπήγματα του καταυλισμού των ρομά πριν λίγες εβδομάδες, αλλά και η κατεδάφιση του καταυλισμού στον δήμο Σικυωνιών τον περασμένο Νοέμβριο. Περιστατικά τα οποία μένουν συχνά μακριά από την δημοσιότητα.

Ο,ΤΙ ΑΞΙΖΕΙ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ

Δε λέμε τίποτα καινούργιο. Το εκπαιδευτικό σύστημα, τα ατελείωτα πρωινά ξυπνήματα, οι άπειρες ώρες βαρεμάρας στην παρακολούθηση, τα διαγωνίσματα, οι βαθμολογίες, οι τιμωρίες, όλο αυτό το δίχως νόημα καψώνι που με το ζόρι ήθελε να σε κάνει κομπλεξικό, δεν αξίζει τίποτα. Είναι χρόνια τώρα που η εκπαίδευση, μόλις που καταφέρνει να υποκρίνεται ότι μορφώνει και δίνει «αγωγή» στους νεολαίους. Η γνώση που παρέχει είναι απολίθωμα, είναι ζήτημα αν θα της άξιζε μια θέση στο μουσείο του σύγχρονου καπιταλισμού. Και όσο για την αγωγή της νεολαίας: τα κάθε είδους media φροντίζουν να μας κάνουν πειθήνιους και ηλίθιους με τρόπο πολύ πιο πετυχημένο από αυτόν του σχολείου. Το σχολείο λοιπόν δεν είναι απαξιωμένο μόνο στα μυαλά και στις καρδιές των μαθητών. Έχει απαξιωθεί και εγκαταλειφθεί από το ίδιο το κράτος.

Τα τμήματα λοιπόν των 30 ή και 35 μαθητών που αναμένεται να παίξουν φέτος, οι περικοπές στους μισθούς των καθηγητών, η αδιαφορία για το σάπισμα των υλικοτεχνικών υποδομών είναι μέρος αυτής της εξέλιξης. Το κράτος, ομολογημένα πια, αντιλαμβάνεται το δημοτικό, το γυμνάσιο και το Λύκειο σαν μαντρί. Για να μην είναι αδέσποτες οι τσιτωμένες ηλικίες της εφηβείας. Και για να μαντρώνονται τα «παιδιά» μέχρι να γυρίσουν οι γονείς του από τις δουλειές.

Το τι θα συμβεί τουλάχιστον σε πρώτο χρόνο μέσα σε αυτά τα μαντριά, είναι λίγο πολύ προβλέψιμο. **Βία**… Βία ως τρόπος διευθέτησης των κάθε είδους ιεραρχιών των μαθητών. Και βέβαια βία ως διευθέτηση της μεγάλης ιεράρχιση, της ιεράρχισης καθηγητών – μαθητών. Οι καθηγητές, επιμένοντας να μην κάνουν την στοιχειώδη αυτοκριτική τους, καλούνται τώρα να παίξουν το ρόλο του θηριοδαμαστή με μειωμένες αποδοχές.

Το εκπαιδευτικό σύστημα δεν αξίζει τίποτα. Αξίζει όμως η αντίθεση των μαθητών εναντίον του. Αξίζουν οι κοπάνες, οι αντιγραφές, η αλληλεγγύη μπροστά στην εξουσία του καθηγητή, η απαξίωση του γλύφτη, του φυτού και του φασίστα, οι αποχές και οι καταλήψεις. Δεν μιλάμε για τον εκσυγχρονισμό του σχολείου, τον εκσυγχρονισμό της σκλαβιάς. **Το μόνο που συνεχίζει να παίζεται είναι οι αυτόνομες σχέσεις των μαθητών.** Θα στραφούν ενάντια στη σύγχρονη βαρβαρότητα ή θα γίνουν μέρος της…

βαριά τσιγάρα και σύννεφα καπνού...

“Σύμφωνα με τον νόμο ...., απαγορεύεται το .... από την (..../..../......) για λόγους ...... σε όλους τους δημόσιους και ιδιωτικούς χώρους. Οι παραβάτες θα........”

Στα κενά συμπληρώστε οποιονδήποτε αριθμό υπουργικής απόφασης και ημερομηνίας. Δώστε βάση όμως στα κενά του “απαγορεύεται”. Εκεί χωράει οποιαδήποτε καθημερινή συνήθεια που εμφανίζεται σε μικρό ή μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού. Οι “λόγοι” μπορεί να είναι οι οποιοιδήποτε βολικοί ανά περίπτωση. Η πιθανότητα να καταλήξει η πρόταση σε κάτι τελείως ηλίθιο είναι μεγάλη....

Στην παρούσα συγκυρία, συμπληρώστε “3868/2010”, “κάπνισμα”, “01/ 09/ 2010” και “δημόσιας υγείας”. Προφανώς, όσο χρήσιμο είναι γενικώς εμείς οι “αντιφρονούντες” καπνιστές (ή μή) να τονίζουμε ως επιχείρημα το ότι ο νόμος αυτός είναι μια τεράστια μαλακία, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι στην πραγματικότητα έχει σημαντικές καταβολές, όσο και σκοπιμότητα.

Είναι γνωστό (;) ότι η απαγόρευση και η αυστηρή ρύθμιση συμπεριφορών αξιοποιήθηκε συστηματικά από ναζιστές διανοούμενους, κάπου εκεί στην αρχή των 1930s, πήρε το βαρύγδουπο όνομα “συμπεριφορισμός/behaviourism” και εφαρμόστηκε από κράτη που “φλέρταραν”, έμμεσα ή άμεσα, με αυτού του τύπου κρατική και κοινωνική οργάνωση. Για το θέμα μας, η ναζιστική Γερμανία έχει την παγκόσμια πρωτοπορία στην απαγόρευση του καπνίσματος για λόγους δημόσιας υγείας.

Δεν είναι διόλου τυχαίο που τέτοιες θεωρίες και ρυθμίσεις επανέρχονται στο προσκήνιο σήμερα. Καθώς ο καπιταλισμός διανύει τη σκληρή αυτή κρίση, είναι χρήσιμο, έως και αναγκαίο, για τα κράτη και τα αφεντικά να ελέγχουν όλο και περισσότερο τους υπηκόους τους και με τέτοιους τρόπους. Προχωρώντας λίγο πιο ειδικά, με το πρόσχημα της διακινδύνευσης δημόσιων και ατομικών “αγαθών”, απαγορεύονται διάφοροι τύποι συμπεριφορών. Το αγαθό “υγεία” φοριέται πολύ. Αρκεί να θυμηθούμε τα σχετικά με τις διάφορες θανατηφόρες (και καλά) πανδημίες (πάλι και καλά) γρίπης.

Το κάπνισμα είναι ακριβώς ένα τέτοιο παράδειγμα. Λένε λοιπόν τα κράτη: “*Εσείς οι καπνιστές, όχι μόνο έχετε αυτοκτονικές τάσεις και αργοπεθαίνετε, αλλά αποτελείτε κίνδυνο για τους άλλους γιατί είστε και ασυνείδητοι. Οπότε, κομμένο το κάπνισμα παντού και άμα σας αρέσει. Αλλιώς έχουμε μπάτσους και υγειονομικές υπηρεσίες!*” Εντάξει, πάλι καλά που ξεχάσανε το βίαιοι και αντικοινωνικοί! Πακέτο (οξύμωρο, ε;) με το κράτος, μπάτσους κλπ, πάει και η φιγούρα αυτού του καημένου του “παθητικού” καπνιστή, που υποφέρει τα πάνδεινα από τους αναίσθητους που του φυσάνε τον καπνό στη μούρη. Θα τον δείτε όμως στο ρόλο του “ενεργού” πολίτη – ρουφιάνου να τη λέει σε όλον τον κόσμο και να καρφώνει παραβάσεις στα τηλέφωνα. Και έτσι, επιτυγχάνεται και ο άλλος σκοπός αυτών των μέτρων, η διάχυση της ρουφιανιάς και του αλληλοελέγχου μέσα στα κοινωνικά στρώματα.

Δε μας φτάνουν, λοιπόν, τα προβλήματά μας με την κρίση, μας κόβουν και ένα απ’ τα λίγα πράγματα που μας χαλαρώνουν. Εντάξει, λοιπόν! **Όχι μόνο δε θα σταματήσουμε να καπνίζουμε (και όσοι όχι, δε θα τη σπάμε στους διπλανούς μας), αλλά και για όσους στέκονται απέναντί μας θα φυλάξουμε μπόλικη από την πίσσα των τσιγάρων μας!**

"...η πεποίθηση πως κατάκτηση-την-κατάκτηση μπορεί κανείς να σιγουρέψει το μέλλον του στον καπιταλιστικό ιεραρχικό κόσμο, αυτή η σοσιαλδημοκρατική αυταπάτη, είχε στηθεί ξανά στα πόδια της ήδη στα '80s, αποδίδοντας στον καπιταλισμό το "άνθρωπινο πρόσωπο" του. Η ιδέα της προσωπικής ζωής ως ατομικής εκστρατείας μέσα (και ενάντια) στο αβέβαιο περιβάλλον της κοινωνίας έγινε κοινός τόπος..."

"...
δεν ξέρουμε τι σχέση έχουν με την ιστορία και την μνήμη άλλοι πληθυσμοί, αλλά οι έλληνες ξεχνούν και μυθοποιούν. *Ακατάσχετα και συμφεροντολογικά.* Οπότε δύσκολα θα βρεθούν άνθρωποι να ομολογήσουν πόσο πυκνά δένονταν, στις "μέρες (και τις νύχτες) της ευδαιμονίας των 90s", με τα "ελληνάδικα", τα κωλόμπαρα, τα συλλαλητήρια-για-την-μακεδονία, τις μεζονέτες, τις δολοφονίες μεταναστών στα σύνορα, τις καριέρες, την υποτίμηση του άλλου, τα καινούρια τους Ι.Χ.
..."

"...και η πραγματική φτώχια της απομόνωσης και της εξατομικευμένης ζωής αντισταθμιζόταν φαντασιακά, πάντα λειψά, με την κατανάλωση εμπορευμάτων και ρόλων..."

...οι μικρο- και μεσο-αστικές φαντασιώσεις, βέβαια, συχνά διακόπτονταν απότομα -και όχι μόνο με τροχαία δυστυχήματα. Κατά τ' άλλα, η βαθιά σήψη της καταναλωτικής ευδαιμονίας είχε σαφέστατα φαντασιώσεις (ένας νεαρός γαλατσιώτης ράπερ έγκαιρα είχε σημειώσει πως "*το σινεμά γεμάτο ονειροπαρμένους δίχως όνειρα/ψεύτικα ζουν/λέγοντας μούφες ανέκδοτα σα βλάκες χασκογελούν*") όπως είχε και ωμή βία: από τους λαδωμένους κοιλιακούς του άντρα του Nitro στους βιασμούς μεταναστριών στο trafficking και απ' τα ηλίθια ανέκδοτα για τους αλβανούς μέχρι τα πογκρόμ ο δρόμος ήταν σύντομος...
Τα παραμύθια όμως, κατά τα γνωστά, έχουν κι ένα τέλος.

>κι
ενώ η
ανεργία
χτυπάει
κόκκινο
πάντα βρίσκονται θέσεις για
λίγους ακόμα ρουφιάνους:

ΟΙ ΕΛΕΓΚΤΕΣ
ΕΙΝΑΙ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ ΜΕ ΠΟΔΙΑ

...ρατσιστές, θλιβεροί κουραδόμαγκες (*πάντα με τις πλάτες των μπάτσων*), τύποι που βγάζουν "τα προς το ζην" αναγκάζοντας χαμηλόμισθους και ανέργους να πληρώνουν τα κερατιάτικα του κράτους, τύποι που, σε καιρούς κρίσης, καβατζώνονται βάζοντας το βρωμόχερο τους στο ποδοπάτημα όλων των προλετάριων.

ΝΑ ΤΟΥΣ ΤΑ ΚΟΨΟΥΜΕ!

Οι τζάμπα μαγκιές όλων των "τιμωρών" αυτής της κωλοκοινωνίας στηρίζονται πάντα στις σιωπές αυτών που "κοιτάνε τη δουλειά τους" -και μια ζωή προσεύχονται ο δικός τους ο κώλος να την βγάλει καθαρή. Όλοι εμείς που δε ψηνόμαστε να τους αφήνουμε αμίλητοι να κάνουν "την δουλίτσα τους", που δίνουμε το εισιτήριο μας σε κάποιον που θ' ανέβει μετά από μας, που δε σηκώνουμε ρατσιστικές μαλακίες από ελεγκτές ή "άριους" επιβάτες, δεν ξεχνάμε στιγμή πως ΟΛΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ.

*κολλήθηκε σε 600 αντίτυπα σε αθηναϊκές στάσεις λεωφορείων, κάπου στα μέσα του σεπτέμβρη του '10